XV

DE CHRISTO IVDICE LAETIS ANIMIS EXPECTANDO

ORATIO

REVEREN. PATRIS SERAPHINI CABALLI, BRIXIENSIS, DOMINICANI,
Sacræ Theolog. Doctoris, atque prouinciæ terræ Sanctæ Prouincialis,

In Dominica prima Aduentus.
1 5 6 2.

Ad Sacrum Oecumenicum Tridentinum Concilium.

Rom. XIII.

Induimini Dominum Iesum Christum.

REVEREN. PATRI IACOBO
FESTINO SANCT'ANGELO,
THEOL. DOCTISS. DOMINICANO,
ac prouinciæ utriuſq; Lumbardiæ Priori Prouinciali vigilantiſſimo.

F. CAMILLVS CAMPEGIVS,
PAPIEN. EIVSDEM INSTITVTI,
Theologus, & in Ditione Illuſtriß. & Excellentißimi Ducis Ferariæ Inquiſitor,
ſalutem optat æternam.

CVM nihil exiſtat, quod inter amicos commune eſſe non debeat: mutuæ noſtræ beneuolentiæ candorem, me plurimum maculaſſe putarem: ſi doctam, elegantem, & piam orationem, quam, maxima cum omnium laude, in hoc celeberrimo Tridétino Concilio, chariſsimus & amantiſsimus nobis, Pater admodum Reueren. & Doctor Seraphinus Caballus, Prouincialis, a ſecretis Reuerendiſsimi Patris noſtri Generalis habuit, ad te nõ miſiſſem. Dignum profectò eſt, ut quod ille, cum ſummo totius Dominicanę familiæ decore, auditorumq; vtilitate, de Chriſto iudice præclarè docuit, non modo tibi, almæ prouinciæ noſtræ moderatori, ſed comprofeſsioribus vniuerſis impertiatur. Illam igitur poſteaquam legeris, ac cęteris omnibus legendam exhibueris: & amicitiæ noſtræ vinculo, & muneris tui autoritati, te probè ſatisfeciſſe exiſtimabo.

Vale amice, & pater optime.

Tridenti, Calen. Decembris. M. D. LII.

DE CHRISTO IVDICE,

LAETIS ANIMIS EXPECTANDO,

ORATIO

SERAPHINI CABALLI; BRIXIENSIS, DOMINICANI, PROVINCIALIS.

SVMMA *admiratione dignißimum, semper mihi visum est (* Serenißimi Patres, Oratores Clarißimi *) q̃* Christus*dominus, secundum eam, qua vnum est cum patre diuinam naturam, infinita bonitas cum sit, atq; hominum* Creator *proq́ue salute hominum factus homo, sanguinẽ & vitam cum dedecore tradiderit: veruntamen illum ipsum, alijs in salutem, alijs in perniciẽ fore, experientia ipsa comprobemus:* Nilque *verius esse percipiamus, quàm quod* Simeon *ille fœlicißimus senex, inter amplexus & oscula, infantem* Christum *veneratus, diuinoq; instructus oraculo, ad virginem ipsius matrem dixit:* Ecce *hic positus est in ruinam, & in resurrectionẽ multorũ in* Israel. *Quid nam præstantius excellẽtius,* Luce. 2.
inter tot & tãta, quæ ꝓpter nos egit & passus est Christus, *quàm turpißimum nostræ salutis gratia ipsius in* Cruce *supplicium?* Nihilominus *dum agit animam, dum pro inimicis patrem deprecatur, dum humani generis, cum* Deo *reconciliationem absoluit: vni tantum dicitur hodie mecum eris in paradiso.* Idem *ipse* Christus *qui mediator dei & hominum, qui hominum* Saluator *& redemptor ad salutem, hominũ iudex ad condemnationem, est à* Deo *constitutus; se ad iudicandum orbem, aliquando venturum, in* Euangelio *iam iam perlecto testatur: alijs quidem sinistram suam, mortem nimirum & gehennam redditurus cõminatur: alijs verò, exultare præcipit dicens:* Suspicite *& leuate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio* Luce, 21.
vestra; E' *Christi igitur iudicio, cum rerũ nostrarum summa pẽdeat, uel perpetua ipsa fœlicitas, aut certè æterna ipsa damnatio: nil cordi nostro antiquius, nil perseuerantius, nil importunius esse deberet, quàm ut in tam ancipiti, incertoq; rerum nostrarũ euentu, parati & instructi inueniri, diligentius & accuratius studeremus.* Quamobrẽ *Christus dominus, nostræ salutis amantißimus, ac studiosißimus, to-*

Lucæ. 21. *ties nos hortatur dicens: vigilate itaque, omni tempore orantes, vt digni habeamini fugere omnia ista, quæ ventura sunt, & stare ante filium hominis. Si perditionem, si miserrimum illum interitum, timendo perhorrescimus, quò diffugiemus? Vbi delitescere poterimus? Si vero perpetuam illam (quod præstat magis) cum Deo societatem, concupiscimus, peroptamus, desideramus, quid nobis agẽdum Patres? Cuius fidem & patrocinium interpellabimus: vt tantam assequamur beatitudidinem? En adest mater nostra Ecclesia, unico, eoq; diuinissimo, ac saluberrimo consilio: per Apostolicam doctrinam, cõmonefaciens nos & dicens:* Rom. 13. *Induimini Dominum Iesum christum: ut illũ induti, nedum ipsius sinistram subterfugere valeatis, verũ & ab eius dextera, regnum obtineatis æternum. Facturum igitur me satis existimaui, non quidem tantæ rei splendori & Maiestati, neque grauissimo huic, atque in tota Christiana republica religiosissimo consessui, sed imbecillitati meæ (qua seruum coram tot dominis suis, maiorum iussu, verba facere decet) si, quid nam referat, Christum nos induere (quo nil diuinius, nilq; nobis vtilius cõtingere potest) & quanam ratione id fieri pòßit, plana, & aperta oratione, ad vestri memoriam reuocauero.*

QVVM *Deus pater, secundum Consilium, & suæ voluntatis beneplacitum, ab æterno decreuerit, neminem ex filijs Adam, sui regni in perpetua illa fælicitate consortem admittere, nisi qui dilecto filio suo, Christo Iesu, domino nostro, similes essent, atq; conformes (diuo* Rom. 8. *Apostolo dicente: Nam quos præsciuit, & prædestinauit conformes fieri imaginis filij sui, vt sit ipse primogenitus in multis fratribus) Christi imaginem & speciem geramus, et induamus oportet, si nostræ salutis consultum iri cupimns. Cuius rei magnitudo, atque præstantia, cum humanum Consilium excederet, & vires:* 1. Cor. 15. *Dei Clementia factum est, vt hominum genus, tanto munere dignaretur, atq; illustraretur, vt filij Adam, filij Constituerẽtur Dei: prioris ac terreni Adam imaginem deponentes, ipsius Christi effigiem, & similitndinem pulchriorem inducrent, ac digniorem. Quod vt magnificentius perficeretur, idem per naturam filius, Christus dominus, per omnia fratribus prius aßimilari voluit,* Phili. 2. *formam serui accipiens, in similitudinem hominum factus, atque habitu inuentus vt homo: sicq; mortalitatis nostræ imbecillitates, conditiones, atque languores assumens, humanam verè induit naturam, ut quoniã pueri Communicauerunt carni & sanguini, & ipse communicauit,* Heb. 2. *eisdem temptatus per om-*

nia, absque peccato: vt de plenitudine ipsius accipientes, iure optimo, per illius in nos adoptionis spiritũ, & inhabitantem gratiam, sibi cõformes & persimiles effecti, praeclaras eius virtutes, illustres conditiones, diuinasq; proprietates indueremus, assumeremus, nobisq; ipsis vendicaremus; vt quemadmodum ipse, ab eterno, per naturã Dei *filius est, & haeres, atque vnum cum patre: ita & nos splendorem illius* Communicantes, *per adoptionem filij, haeredes* Dei *patris, in tempore constitueremur: atq; ita, adhaerentes* Deo, *vnus spiritus cum eo efficeremur:* Christum *per omnia induti, naturalem* Dei *filium in fratrem adepti: cum ipsoq;,* Deum, *communẽ in patrem assequuti, sic vt suauitatẽ, spiritusq; dulcedinẽ nacti, ad inuicẽ gratulantes dicere possimus:* Videte *qualem charitatẽ dedit nobis* Deus *pater, vt filij* Dei *nominemur & simus: & si nõdum apparuerit quid erimus, scimus quoniam cum uenerit ipse, similes ei erimus, & videbimus eum sicuti est.* Haec *igitur firma anchora est, de celis ad nos demissa* Amplissimi Patres: *hoc vnicum perfugium, solumq; praesidium, è superis datum: in quo, & nõ per aliud, oportet nos in nouissimo die euadere, &* Christo Iudici *laetis animis occurrere.* Quod *nam? ad naturalem inquam* Dei *filium conformatio: ad* Saluatorem *nostrum similitudo: ad* Christum *nostrum imitatio: ut in illum mutati, perque* Dei *clementiam cõuersi, atque illum induti, nobis aliquando dici experiamur: suspicite & leuate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra:* Quod, *quonam pacto assequi possimus, paulo altius petendum est.* Im*possibile cum sit, sine fide placere* Deo, *accedentemq; ad* Deum *credere oporteat,* Christus *autem verus existat* Deus *& homo: nequaquam fieri potest, ut illum sicut decet induamus, si qualis quantusq; sit ignorauerimus.* Ad *haec: cum vires ex natura nobis minime suppetant, quibus illum induere & imitari valeamus: ad illumq; accedat nemo, nisi quem pater traxerit, qui misit illum: sperandũ in* Christo *est, quòd pro sua bona uoluntate, seipsum nobis haudquanquam denegaturus sit.* Postremò *charitas cum sit* Deus, *quonã iure,* Christo, *vero* Deo, *& domino nostro, similes & conformes euadere poterimus, si charitate (in qua manentes, in* Deo *manemus, &* Deus *in nobis) destituti fuerimus?* Diuinissimum *igitur hoc negocium, fide, spe, & charitate, ineffabili quodammodo, in nobis perficitur, & absoluitur: quibus veterem hominem, cum actibus suis expoliantes nos, nouum (*Christum. *s.) qui secundum* Deum *creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis, qui renouatur in agnitionem, secundum ima-*

Io. 3.
1. Cor. 6.
1. Io. 3.
Luce. 21.
Heb. 11.
Ioan. 6.
1. *Ioan.* 4.
1. *Ioan.* 4.
Eph. 4.

Col. 3. *ginem eius, qui creauit illum, induimus.* Sicq; *secundum vnam, atq; alteram naturam, ipsum* Dei *filium, nobis ipsis vendicantes, verè primogenitum fratrem,* Christum *dominum induti, eius imaginem, effigiemq; sacram, animis, corporibus, actibusq; nostris, vndique circũ*

2. Cor. 4. *feramus.* Sed *uestri gratia, liceat* Patres, *luculentius & apertius, tantum explicare mysterium.*

De *necessitate fidei in* Christum*, qua verũ* Deum*, verumq; hominem, si salutem assequi cupimus, fateamur oportet, nemo fidelium ambigit; cum æterna ipsa salus, in* Dei *patris,* Christi'ue*, ipsius filij*

Io. 17. *notitia, recondita sit:* Hæc *est enim vita ęterna (inquit ipse) ut cognoscant te solum verum* Deum Patrem*, & quem misisti* Iesum Christum*: quem idem pater, vnicum destinauit, nobisq; dedit propitiato-*

Rom. 3. *rem, per fidem, in sanguine ipsius: vt per suam mortem recõciliaret, quæ in cœlis, & quæ in terris, in ipso: ut quisquis in illum crederet,*

Io. 3. *non periret, sed vitam nancisceretur æternam.* Hanc *fidem, in generationibus ab* Adam *vniuersis, veri* Dei *cultores, diuersis semper tamen venerãdis sacrificijs, varijsq; ac religiosis ritibus, professi sunt.* Christum *igitur, per fidem, in quantum* Deus *est, ut oportet nos induimus, si rectè & firmiter de illo credimus, quæ de* Deo *filio credenda, sancta tradit mater* Ecclesia *catholica: nempe eadem sibi esse cum patre, naturam, substantiam, gloriam, ipsissimamq; æqualitatẽ: Quòd*

1. Cor. 4. *verbum, splendor, & figura, atque imago paternæ gloriæ sit: por-*
Col. 1. *tans omnia verbo virtutis suæ.*

Heb. 1. Christum *autem, quo ad humanam naturã, nobis ipsis, ueluti ami-*
1. Pet. 2. *ctum circũdamus, & per fidem aptamus, si uerum hominem, per om-*
Rom. 5. *nia nobis similem (absq; peccato tamen, quoniam nullum fecit, nec*
Heb. 5. *dolus inuentus est in ore eius) quodque propter nos factus sit homo,*
1. Cor. 5. *& cum adhuc inimici essemus, nostri causa mortuus sit, per propriũ sanguinem, purgationem faciens peccatorum, atq; in illum pater existens, mundum sibi reconciliauerit: generosa fide crediderimus.*

Si *dilectam, & proprio cruore, partam sibi ecclesiã, quibuscũq; sacrosanctis remedijs, atq; ad salutem opportunis sacramentis, locupletasse & ornasse, atque eidem de summo* Pastore*, & capite, cũ plenissima, atque ad ædificationem sui corporis (quod est ecclesia) necessaria auctoritate, in* Romano Pontifice*, omnium* Maximo*, consuluisse, prospexisse, & prouidisse, haudquaquam dubitauerimus.*

Per *hanc fidem,* Christum *nos induimus,* Christoq;*, tanquam*

Gal. 3. *sacro velamine circumtegimur.* Qui *enim in* Christo *baptizati estis,*

Christum induistis (inquit Apostolus) cum fidei sacramentum baptisma esse, non ambigimus.

Qui fidem hanc non habent, iam iudicati sunt, iam à Regno Christi exclusi: quoniam non credunt in nomine vnigeniti filij Dei. Dicat hoc Arius, fateatur Sabelius, subscribat Apolinaris, Fotinus, Nestorius, similiumq; hominũ colluuies, atq; totius impietatis duces, qui in una uel in altera natura, verum Christum negantes, primam fidẽ irritam fecerunt, & superbiæ spiritu inflati, alium à uero, sibi Christum fingentes, ab utero sanctæ Matris Ecclesiæ errauerunt, atq; impura dogmata tradidere, & soluentes Iesum, eius fide sese exuerunt. Horum nefariæ societati, iure & merito sese aggreget Lutherus, & vniuersis ipsius asseclæ, Diuini cultus, ac totius ecclesiasticæ politiæ (quin potius ipsius Christi, in suo corpore, quod est ecclesia) aduersarij, obtrectatores, desertorrs importunißimiq; hostes, qui perditissimo conatu, ipsam Christi Ecclesiam, Christi corpus, & mẽbra Christi sponsam, et amantißimas oues, Pastore & capite destituere, potestate priuare, sacramentis gratiæ atque instrumentis spoliare, ab eademq; tremendum altaris verißimum sacrificium, diuinissimumque auferre, Spiritus sancti assistentiam non habere, obloquuntur, inaniter contendunt, & impudenter clamant. Atq; adeo his incũbunt, ac si possibile esset Christum mentiri, seipsum negare posse, & suis promissis non stetisse: vel certè ecclesiæ, sponsam, corpusq; suum obliuioni tradidisse. Num infidelis, num imbecillis, num immemor effectus est Christus: vt ecclesiam suam proprio sanguine acquisitam, corpus suum, os ex ossibus suis, carnem de carne sua, Gregem, oues, sponsam, fratresq; suos & cohæredes non diligat, nõ amet, non curet: sed errorũ fœditate deprauari, peregrinis varijsq; doctrinis abduci, nefario cultu, cõtaminari permittat? Quid impiũ magis? Quid de Christo indignius, deq; ipsius in nos eximia charitate turpius, excogitari, & commemorari potest?

2\. Ioan. 4.

Eph. 5.

Catholicorum aũt de Christo fides, vniuersæ hæreticorum perfidiæ aduersatur, & piè rectèq; de Christo Deo; fideliter de Christo homine: ritè & firmiter de christo Ecclesiæ capite, & spõso, credit, profitetur, & docet. Nouit namq;, Christum Ecclesiam suam deseruisse nunquam, nec vt aliquando deserat fieri posse, cum pollicitus sit, se vsque ad seculi consumationem nobiscum futurum esse, Minusue spiritum veritatis à Christi sponsa recessurum, aliquando suspicari potest, recolens dominum promißisse: Mittam vo-

Matth. 28.

Ioan. 14. *bis spiritum veritatis, qui à patre procedit, vt maneat vobiscum in æternum.* Pro comperto quoque habet, *à* Christi ecclesia, *quandiu in hac peregrinatione versatur, neque externum diuinum cultum, aut sacramentorum salutarem vsum, neque* Romanũ Pontificem, *omniumq; maximũ, certissimum* Christi vicarium, Petri *successorem, tollendum, deijciendum, abrogandum: non ignorans,* Christum (*in gratiam & cõmodum ecclesiæ suæ*) *pro fide* Petri *successorumq; eius* Romanorum Pontificum *rogasse, ne deficeret: vt ipsius*

Luc. 22. *ecclesiæ generationes, atque successiones vniuersæ, haberent, per quẽ in fide confirmarentur: continerentur.* Hac fide, verè Christum *induimus: &* Christum *induti, non timebimus iudicem, sed expectabimus redemptorem, si tamen spes, charitasq; non defuerit.*

Quum primùm interior homo noster, per fidei lumen diuinumque splendorem, Christũ *verè indutus fuerit, ineffabili diuinæ pietati, diuinissimisq;* Christi *meritis, toto pectore inhærentes, in fiduciam quãdam errigimur; speq; illa, quæ non confundit, quaq; (testante* Apostolo) *salui facti sumus: diuersa quadam, aliaq; diuina ratione, secun*

Rom. 5. *dum vnam atq; alteram naturam,* Christum *induimus: atq; inter ge*

Rom. 8. *mitus inenarrabiles, frequentiaq; nostri cordis in cęlum suspiria, per patientiam & longanimitatem, reuelationem gloriæ filiorum* Dei *ex*

Rom. 8. *pectamus, corporis mortis huius redemptionem.* In *viuentem igitur*

1. Pet. 2. *spem hanc, per resurrectionem* Iesu Christi *ex mortuis, in hæreditatem incorruptibilem regenerati, ipsum* Dei *filium, sicuti* Deus *est per spem induimus, cum de immensa ipsius misericordia, atq; clementia, nunquam diffidimus, & execrantes* Caim, Iudamq; *proditorem, & reliquos omnes, qui desperantes, semetipsos tradiderunt in operationem omnis iniquitatis, peccatis nostris, quãuis grauissimis et turpissimis, in immensum,* Christi *pietatem, maiorẽ esse, & ampliorem, non dubitamus: non ponentes carnem brachium nostrum, neque de infinita eius benignitate, nimium præsumentes, vt secundum carnẽ viuamus.* Si *vna cum patrę, &* Spiritu sancto, Christum, *mortem nostrã, & perditionẽ, minime velle, sed potius, vt in gratiam ipsius restituti, in finem vsque perseueremus, magnopere desiderare, talem, tantumq; fore, qui possit & velit depositũ nostrũ seruare in illum diem,*

1. Timot. 1. *indubiè sperauerimus:* Christum *secundum deitatem, per spem profectò induemus.*

Ornamur autem Christo, *& secundum ipsius humanitatem, illum per spem induimus, si haud quãquam diffidimus, meritorum, sanguinisq;*

tiisq; sui, atque diuinæ gratiæ nos comparticipes vellet. Et si cor nostrum reprehenderit nos, fiduciam talem in ipsum habeamus, illum nobis minimè defuturum, sed aduocatū & interpellatorē pro nobis agere; vultui Dei assistere, ut Deo patri eius ope reconciliati, cum ipso, & in ipso, in perpetuum simus, regnemus, consistamusq;. In hoc igitur mari magno, tot temptationum, atque discriminum fluctibus, & procellis agitati, fortissimum solatium habemus, confugientes ad propositam nobis spem, quasi anchorā firmā, & tutam, non humanæ sapientiæ uel uirtuti innitentem, sed usque ad interiora velaminis incedentem & penetrantem, ubi præcursor noster, pro nobis introiuit Iesus. ò diuinæ in nos pietatis clementiam. ò immensam Dei Patris in filios adoptionis benignitatem, qui ut in illum sperantes, non confunderemur; in illum confidentes non infirmaremur, in illum spem nostrā, cogitatusq; nostros reponentes, non deficeremus, abundantius voluit pollicitationes suas, in Christo, nobis hæredibus suis ostendere, palamq; facere consilij sui immobilitatem, iureiurando interposito, ut per duas res, quibus impossibile est mētiri Deū, speraremus, quę oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascenderunt, nisi tantam neglexerimus salutem. Spes igitur in Christo, cum certos nos reddat, alio in seculo fæliciorem uitam esse, quam Christus nobis potius quàm sibi, proprio sanguine acquisiuit, totis animis ardentiq; desiderio, ad illam tendamus patres, et per euāgelij præceptorūq; eius obtemperationem, certam nostram vocationem facientes, ad illam festinemus: profitentes nos cum Abraam, Isaac, Iacob, Dei amicis, peregrinos esse super terrā, non habentes hìc ciuitatem manentē sed futurā inquiramus. salutemus à longe æternas delicias, beatamq; illam Dei viuentis ciuitatem & patriam, cuius ciues effecti sumus, & diuina sorte conscripti, quæ pulchra, quæ decora, quæ suauia apud filios huius seculi habentur. & existimātur, contemnamus, affligi potius eligentes cum populo Dei, & Christi improperium portare, vnà cum Moyse, qui se negauit filium esse filiæ Pharaonis, quàm temporalis peccati habere iocunditatem, quàm à Christo separari. Conqueramur cum Dauid, incolatum nostrum prolongari: cum Paulo dissolui cupientes, ut cum christo nostro regnemus. Christum igitur per spem induentes, confidentius expectabimus præmiatorem, quàm metuemus vltorem.

1. Ioan. 3. & 2. Heb. 7. Rom. 8. Esai. 64. 1. Cor. 2. Esaie. 64. 1. Cor. 2. Pet. 1. Heb. 11. Heb. 11. Ps. 119. Phili. 1.

Sed omninm maxima & nobilissima charitas, iam nos inuitat, ut de illa (si non vberius, saltem libentius) dicamus, quonam iure, per

1. Cor. 13. *illam, Christum induere possimus, cùm si illa defuerit, factum sit nihil: etiã si fides tanta sit, vt montes transferat; & spes quæcunque ardua & difficillima, sibi persuadeat. Quid nam obsecro Patres, qd commodi, quid vtilitatis, quid solatij nobis relinqnitur, si tantũ credimus de Christo, speramus de Christo, quę credenda, quæque sperãda sunt, nisi illum etiam dilexerimus, synceroq; affectu prosequuti fuerimus? Charitas ista (inquam) est, quæ perfectionis vinculum &*

Col. 3. *finis præcepti, mandatiq; vniuersi nuncupatur atque existit: qua lex omnis impletur, perficitur, & seruatur: quoniam qui proximum diligit, legem impleuit. Hæc de corde puro, sinceraq; de Deo notitia proficiscitur. siquidem quãto purius, Deum cognoscimus, tanto ardẽtius & propensius amamus. Ista in Christo beneuolentia, conscientiam rectam comitem habet, quæ spem auget; namq; confidentius de Christo speramus, quanto meliori, magisque integra conscientia præditi sumus. Fidem quoque non fictam, amat hæc charitas, sociamq; indiuiduam possidet, non ociosam, non fragilem, non simulatam, nec inter prospera amicam tantũ, sed inter aduersa quoque constantem, & perseuerantem.*

1. Thim. 1.
Rom. 3.
1. Thim. 1.

Christum igitur pro ut Deus est, per charitatem nos induimus, si delectat nos, si gratum nobis sit, quòd verus existat Deus omnipotens, omnium creatòr, Patri per omnia æqualis; quòd eadem potẽtia, gloria, & maiestate fruatur, qua & pater: sitq; seipso beatus, bonorum nostrorũ nõ indigens; si nomen eius ab hominibus vniuersis, multo amplius, maiori cum veneratione, cultu, & obseruantia, tractari, coli, & haberi cupimus.

Quatenus Christus homo est, per charitatem illum induimus, si rectissima nostri cordis dilectione, de hypostatica vnione illius cum verbo gaudemus: si de gloria & nomine omnium maximo, per mortem crucis sibi parato: quòd per suum sanguinem, humanum genus, à peccatis, & diabolica seruitute redemerit, patri reconciliauerit: in fratres adoptionis, nos elegerit; Principem mundi huius, antiquum nostræ salutis hostem, deuicerit, eiecerit, deturbarit, atque de illo, triumphum augustissimum deportauerit: quòd Redemptoris mundi Titulum sibi vendicauerit, sui supplicij patibulo, orbem subegerit: iter ad Cęlum, nobis præparauerit: locum beatasq; mansiones, in Regno suo, nobis decreuerit, statuerit, summa cum voluptate, & animi lætitia acceperimus, sibiq; gratulabimur.

Ioan. 12.
Ioan. 14.

Hac charitate, Christum, secundũ vnam atq; alteram naturam,

*nos indutos esse argumentis clarissimis ostendimus, si summas ex no-
stri cordis penetralibus, sibi gratias habemus; quòd tot tantisq; bene
ficijs, ab æterno, electione, & prædestinatione, in tempore vocatio-
ne, & iustificatione, demumq; futura glorificatione, dignos nos esse
cerit. si mandata eius quæ grauia non sunt, seruamus; si diligitis me* 1. Ioan. 5.
inquit, ipse, mandata mea seruate; si honoris, gloriæ & laudis eius, Ioan. 14.
*studiosi & cupidi sumus, horumq; Zelatores amamus. Demum Pa-
tres, si periocundum, si gratum nobis sit, quicquid in Christi laudē &
gloriam cedit, Christum per dilectionem nos indutos esse manifestum
facimus. Quòd uero omni acceptione dignum ingens illud redem-
ptionis beneficium, nobis præstitum; ab hominibus (maximè, qui no
men sibi dederunt) parum amanter & studiosè æstimetur; & ipsius
Ecclesia mater nostra, tot perturbationibus, tantisq; procellis agite-
tur, ꝙ passim homines vrbes, Prouinciæ; & Regna, à Christo defi-
ciant, atque ad hæreticos transeant; Et si quid aliud est, quod in Chri
sti dedecus, diuinissimiq; sanguinis ipsius, atque nominis sanctissimi
contumeliam, & ignominiam, fieri videmus: mente turbata ac tristi
ferimus, dolemus, indignamur, detestamur, et execramur. Hoc sancto
amore, qui operit multitudinem peccatorum, hac veste nuptiali Chri* 1. Pet. 4.
stiq; tunica inconsutili, quoniam nunquam excidit charitas, decēter 1. Cor. 13.
obuoluti, similes erimus hominibus expectantibus dominum suum, Luc. 12.
quando reuertatur à nuptijs, & cum sapientibus virginibus, exibi- Matth. 22.
mus obuiam sponso & sponsæ, ad agniq; nuptias ingrediemur. Ita & 25.
Christum induti, Christo iudici securius astare poterimus. Ad hoc Apoc. 19.
*admonet nos sancta Mater ecclesia per Apostolum, sicut aliquan-
do Rebecca, Iacob minorem filium, optimo induxit consilio: vt
quæ proprio iure, paternam hæreditatē, cùm minime obtinere posset,* Gen. 27.
*pia fraude, maiorem fratrem simulando, eius vestes & nomen sibi as
sumens, patrem elusit, primogenitoq; fratri benedictionem surri-
puit. Sic inquam nobiscum agit mater Ecclesia, dicens: cōsilijs meis
acquiescite filioli: Induimini Dominum Iesum Christum, vt eius gra
tia & morum imitatione, solidaq; imagine, atque effigie ornati, di-
uino possitis apparere conspectui, & in gratiam primogeniti, & per
naturam filij, iure adoptionis ac morum similitudinis: fælicitatis
æternitatem consequamini. Ita patres nobis ipsis consulemus, ita
propriæ saluti prospiciemus, & per fidem, spem & charitatem, Chri
stum induti, sacris ipsius exuuijs, pulcherrimisq; notis insigniti, &
illustrati, veluti commilitones Imperatorem suum, oues Pastorem,*

ſponſa ſponſum, minores & per adoptionem fratres; per naturam & primogenitum fratrem, iocundis animis, lętaq; fronte, & ouantes, Chriſtum ad iudicium properātem prȩſtolabimur, non dubij quin verſa vice, incredibili, & ipſe affectus gaudio, nos excepturus ſit, ad dexteramq; ſuam collocaturus: cum armis ſuis, ſuiſq; inſignibus munitos, ſua dilectione ornatos, ſuo amore præditos, nos eſſe conſpexerit; placidiſsimoq; vultu, leniſſimis, atque amantiſſimis verbis con ſolabitur nos, & ueluti alter Ioſeph, nos fratres ſuos, aliquando ſibi infenſos; tunc verò ipſius gratia, Deo patri & ſibi reconciliatos, am
Matth. 25. *plexabitur, dicens: Venite benedicti patris mei; percipite Regnum*
1. Theſ. 4. *vobis paratum, ante conſtitutionem mundi: ſicq; per omnia, ſimiles*
Ioan. 3. *ei effecti, ſemper cum domino erimus.*

Sed veniā date, obſecro Patres, nec indignemini, ſi vos nedum tanquam Dei electos, Chriſti coheredes, fratres, verum ſicut domus Dei
præpoſitos, eccleſiarū, paſtores & Magiſtros, orbis Doctores, & ver
2. Tim. 2. *bi Dei, Chriſtiq; myſteriorum fideles diſpenſatores: pauciſſimis verbis, maxima tamen cum reuerentia, alloqui auſus fuero. Illius enim veſtigia, eum imitemini, cuius locum, & auctoritatem geritis, omnia*
1. Tim. 5. *ſuſtineatis, propter electos vobis concreditos, ut & ipſi ſalutem con ſequantur: ut & ipſi veſtra diligentia, veſtro ſtudio, Chriſtum induti, extremi iūdicij terrorem, & diſcrimen, euadere, Chriſtique regnum promereri valeant. Si qui in Chriſti eccleſia Epiſcopi ſunt, qui honore duplici digni exiſtimari velint, gregis ſui ſalutem curēt; vt fide integra; conſtantiq; fiducia et ſpe, atque charitate non ficta, Chriſtum induant. Præſtabunt autem hoc, ſi in fide catholica, per puram, ſanam, ſinceramq; doctrinam, fideles, populoſq; ſuos erudierint, docuerint, continuerint. Quod ut fœlicius uobis ſuccederet Patres, pro totius chriſtiani orbis vtilitate diſponente, Deo, conſilio & iuſſu Pij quarti, Pontificis maximi, Chriſti Vicarij, huc acceſſiſtis; incommoda, quamuis multa, quamuis magna, quamuis grauiſſima, nihil facientes, vt quid de Dogmatum controuerſiis credendum eſſet præſcriberetis, definiretis, ſtatueritis; Quod hactenus glorioſè feciſtis, ſperoq; in poſterū fœliciter, proq; ſententia ſucceſſum iri.*

1. Pet. 5. *Paſtores illi, ut eorū oues Chriſtum induant, operam dabunt: qui ad proprias ſedes reuerſi, forma gregis facti, verbo & exemplo, mūdi huius vanitates & illecebras, faſtum, auaritiam, cupiditatem, malamque concupiſcentiam deuitantes; melioris vitæ ſe ſtudioſos eſſe & amantes, morum honeſtate atque integritate declarabunt, qui*

Præsules verè illi q per charitatẽ populos suos, vt Christum induant persuadent: qui pia solicitudine, vigilantiáq; studio, arguendo increpando, obsecrando, eorum salutem curabunt: Qui Dei *gloriam & laudem augere: diuinum cultum puriorem ac digniorem reddere: bonos fouere, errantes reuocare, hæreticos & improbos cohærcere & emendare: pauperes recreare, lapsos erigere, orationibus, vitæ instituto, atque doctrina, ouilis sui curam gerere, omni eorum conatu studuerint.* Antistites *illi, qui coram* Deo, *& gregibus suis, tales se præstiterint, piè sanctéq;,* Christum *verum* Deum, *verum hominem, verum bonumq; ecclesiæ* Pastorẽ, *se se indutos esse manifestum faciẽt.* 2. Tim. 3.

His *consilijs muniti* Patres, *afflictam & prostratam tot aduersis christianam rempublicam restituetis, secundum pristinum decorem, venustatẽ, antiquamq; pulchritudinem:* Christi *spõsam renouabitis, instaurabitis.* His *armis instructi, hostes ecclesiæ prosternetis, fudetis, ad sanitatem reuocabitis: atque de illis, trophæum insigne, religiosumq; triumphum, vobis ipsis statuetis, deportabitis.* His *præsidijs circunsepti & vallati,* Petri *nauiculam, è medijs fluctibus, ingruentibusq; procellis, atque manifesto naufragio, (*Christo *ventibus imperante) vestro studio, vestra diligentia eripietis, liberabitis, atque ad portum incolumem reducetis.*

Tandem Patres, *restitutis, instauratis, emendatis, correptis, auctisq; omnibus, quæ ad pietatem attinent, cum* Princeps Pastorum, *vos iudicaturus aduenerit, comitantibus gregibus vestris, præcedentéq; vos* Pio quarto, Pontifice *maximo,* Christi Vicario, *vnà simul* Christum *induti, exultantes, & læti,* Christo *indici occurretis, æternam mercedis coronam, atque retributionem accepturi: quòd nostri seculi, & superioris ætatis, ecclesiæ maculas, & rugas, suæ beatitudinis studio ac pietate, vestris precibus, laboribus ac sudoribus abluerit* Deus; Postremò *audituri, suspicite, & leuate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra.*

B R I X I Æ,

Apud Damianum Turlinum, Diligenter Imprimebatur.

Ad instantiam Ioan. Baptistæ Bozolæ.

Anno M. D. LXIII.